

Teckenförklaring:

A = akvarell	T = tusch
G = gouache	S = sepia
P = pastell	Fkr = färgkritor
B = blyerts	

"Jag har velat finna ut saker och ting för mig själv, det är det, jag funnit vara livets mening."

("Denna flugiga värld.")

Ludvig Nordström påstod en gång, då han var på gott humör — det var han i allmänhet, när han var frisk, ofta även när han var sjuk — att han själv illustrerade sina rese-skildringar och reportageböcker för att vara säker på, att folk skulle ordentligt få i sig, hur saker och ting såg ut. Massor av läsare hoppar ju över alla beskrivningar i böcker, i synnerhet naturskildringar, blicken flackar och far över sidorna på jakt efter ett stycke, där det händer någonting, helst ska det börja med ordet *plötsligt*. Det är en läsmetod, som utbildas under indianboksåldern och som hos många människor hänger i livet igenom. Men bilder tittar alla på, även den råaste hastighetsläsare.

Och Ludvig Nordströms teckningar och målningar är effektiva illustrationer, slående och talande, de är lättillgängliga för blicken och framhäver väsentligheter. Sina anlag åt det illustrativa hållet — sitt utpräglade sinne för grafiska effekter och sin lust till dekorativ förenkling och klarhet i färgen — utvecklade han medvetet, under tydlig påverkan av sina vänner Ossian Elgström och Einar Jolin. Han eftersträvade topografisk men inte fotografisk sanning, vilket senare begrepp för övrigt är mer än tveklaktigt — fotografier ljuger nästan alltid med sina slappa perspektiv och sin oförmåga att skilja på väsentligt och oväsentligt.